

Mijn verhaal aan de commissie wijkt misschien wat af van dat van mijn collega's.

Ik ben niet ingezet bij demonstraties en heb geen mensen met geweld aangehouden. Ik geef u mijn verklaring omdat ik wil vertellen over de onderlinge sfeer tussen collega's en de houding van de leiding van het korps naar agenten toe.

Ik bedoel dan hoe er nu gewerkt wordt en hoe er gesproken wordt over burgers. Wanneer ik zeg burgers bedoel ik niet alleen demonstranten, maar gewoon de burger op straat. De minachting is groot, alsof we boven die burgers zouden staan. Dat wil ik niet. Ik wil als agent tussen de mensen staan. Ik wil mensen helpen. Ik wil mensen bijvoorbeeld beschermen tegen agressie, en wanneer ik daar een agressor voor aan moet houden doe ik dat natuurlijk. Maar geweld wordt nu bijna verheerlijkt, het pleit voor je, je hoort erbij, vooral wanneer dat geweld tegen gericht is tegen demonstranten of mensen die zich niet aan de coronaregels houden.

Onderling tussen collega's is er geen vertrouwen meer, er is geen gezelligheid meer. Geregeld ken je de collega niet eens met wie je die dienst aan de slag gaat. Je wisselt dan ook geen persoonlijke zaken meer uit, want er zit een vreemde naast je van wie ik bovendien niet weet hoe diegene over het coronabeleid denkt.

Ik durf mijn mening dus niet te geven. Dat geeft heel veel spanning en dat voel je wanneer je aan het werk bent.

Wanneer we ter plekke worden geroepen bij een gespannen situatie slaag ik er wel altijd in te zorgen dat het niet escaleert. Wanneer er iets beledigends tegen me gezegd wordt of tegen mijn collega heb ik de zaak tot nu toe altijd weten te sussen en weten te voorkomen dat het uit de hand liep. Dat levert naderhand vaak spanningen op omdat mijn collega me dan de soft vond.

~Werken op deze manier is eigenlijk niet vol te houden. Agent zijn is niet een gemiddelde baan. Je hebt verantwoordelijkheden en bevoegdheden die diep in kunnen grijpen in het leven van burgers maar ook in je eigen leven wanneer je die bevoegdheden toepast.

Wanneer collega's die bevoegdheden verkeerd toepassen, bijvoorbeeld bij nodeloos geweld tegen burgers, heeft dat ook zijn weerslag op mij. We worden als korps steeds minachtender tegen en over burgers en geweld is aan de orde van de dag. Waar het voorheen bijna nooit uit de hand liep moet ik nu geregeld collega's terugfluiten met wie ik dienst heb die zich agressief tegen burgers opstellen terwijl dat niet nodig is. Bij toepassing van geweld tegen burgers moet je trouwens zelf zo kalm mogelijk blijven en geen krachttermen gebruiken, maar burgers worden nu bij aanhoudingen maar ook in andere omstandigheden onbeleefd behandeld en zelfs vernederd en uitgescholden.

Mijn hele motivatie om nog agent te zijn is verdwenen. Want hoewel ik zelf geen geweld heb toegepast ben ik wel steeds betrokken bij het verbaliseren en waarschuwen van mensen die een regel hebben overtreden, zoals afstand houden of de avondklok. Ik wil mensen niet aanspreken op dit soort overtredingen omdat ik er met de beste wil niet van inzie waarom overtreden van zulke regels gevaar oplevert voor henzelf of anderen. En wanneer je nou

soms regels moet handhaven die zinloos zijn is het niet erg, dat gebeurt nu eenmaal wanneer je agent bent. Je kan niet kiezen wat je wel en niet handhaaft. Maar nu is het elke dag. En het gaat me om de manier waarop er nu naar burgers gekeken wordt en hoe er met ze omgegaan wordt. Als kinderen die gewoon moeten doen wat er gezegd wordt en anders een grote kans lopen op vernedering en geweld.

Na 12 jaar bij de politie is het voor mij genoeg geweest. Er moet snel iets veranderen anders ben ik weg

Maart 2021

Maart 2021

U mag mijn verklaring anoniem plaatsen. De beelden mogen wellicht later gebruikt worden, maar wel in overleg.

*Deze verklaring is op schrift gesteld aan de hand van het mondelinge verhoor. Omdat gebruik is gemaakt van transcriptiesoftware kan er sprake zijn van taal- en/of spellingfouten, waarvoor onze excuses